

366

BIBLIOTECA INSTITUTULUI BIBLIC
AL
BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

No. 3

IMPOTRIVA BEȚIEI

DE

Dr. MIRON CRISTEA
Mitropolit primat

BUCUREȘTI

1923

Z. Cristea

R511
318.

~~[24887]~~

D

2

C-87

2
C 87

BIBLIOTECA INSTITUTULUI BIBLIC AL BISERICII ORTODOXE ROMANE

No. 3

IMPOTRIVA BEȚIEI

DE

Dr. MIRON CRISTEA
Mîropolit primat

BUCUREȘTI

TIPOGRAFIA CĂRȚILOR BISERICEȘTI

1924

Z. Mădălin
Calos 29/X. 1926.

BIBLIOTECA JUDEIENANA

1088/78 T A

Str. 7 Nicolae Bălcescu nr. 59

~~819/80~~

44803/90

~~366/84~~

CONTRA ALCOOLISMULUI

Sfântul Sinod al bisericii ortodoxe române a primit în ședința sa dela 5 Noembrie 1923, cu unanimitatea voturilor sale, următoarea propunere, făcută de I. P. S. Mitropolit Primat, Dr. MIRON CRISTEA

PROPUNEREA

Biserica în nizuințele sale de propoveduire a evangheliei lui Hristos în masele largi ale poporului trebuie să iasă cât mai des, cu naia slujitorilor ei, la largul vieții credincioșilor, unde se va convinge de multele viții și patimi, cari înăbușă nu numai virtuțile și însușirile bune ale sufletului lor, ci istovesc seva lor de vieață și rod adânc chiar la rădăcina neamului.

O astfel de patimă, care trebuie să ne umple de îngrijorare, este *alcoolismul*, carele a început a face ravagii în sate și orașe, ba amenință a cuprinde în ghiarele sale ținuturi întregi, ducând la sapă de lemn și la ruină familii numeroase.

O călătorie, și numai fugitivă, prin Maramureș, prin Nordul Ardealului, pe valea Someșului, pe valea Mureșului de sus, prin ținutul Petroșanilor (Ardeal), prin toate ținuturile Munteniei

și Moldovei din apropierea târgurilor, te umple de groază, văzând cum nu numai bărbații, ci chiar și femeile, adesea ori cu copii în brațe, mistuie veninul otrăvitor al cârciumilor, cari în timpul războiului, și de atunci încioace, s'au sporit într'un chip înspăimântător.

În Basarabia organe fără milă de țară și popor au sporit cârciumile mai mult decât însutit. În județul Bălți cele 6 cârciumi, așa numite oficiale, de pe vremea Rușilor s'au ridicat la 698. În jud. Orhei, dela 6, la 712, iar în jud. Hotin dela vre-o 7 la peste 700. Cel puțin $\frac{2}{3}$ din cârciumari sunt streini, cari încasează venitul poporului, îmbogățindu-se repede. Aceeași situație este și în celelalte județe.

În Bucovina numărul cârciumilor a sporit după războiu enorm și aproape toate sunt în mâna streinilor fără nici o durere de neamul nostru, pe care îl ruinează cu precugetare. Altcum nu putem înțelege, cum s'a putut, ca analizele medicale să constate **var** în rachia vândută, ca să ardă și mai tare gâtlanul beutorilor? În cârciumile din Ardeal—îmi scrie subprefectul unui județ—s'a constatat chiar *vitriol*. În Biharia, numărul cârciumilor l'au sporit unele organe inconștiente ale tuturor guvernelor, așa încât oamenii competenți ne mărturisesc, că acele organe, fără milă de țară,

au jăcut adevărate colonizări de neromâni, cari au început să exploateze pe autohtoni. Acelaș lucru se poate constata și în multe alte părți. Noi considerăm pe cetățenii neromâni de fii iubiți ai țării, și împărțim cu ei și drepturi și datorințe; dar viitorul neamului și al țării nu admite a face colonizări de streini, cărora să le încredințăm pielea poporului.

Urmările admirabile ale legilor vechiului regat dela 1907 au dispărut. Strictețea lor binefăcătoare nu se mai observă; iar în provinciile desrobite licențele de cârciumă s'au dat cu nemiluita, nu numai în măsură mare, ci la elementele cele mai puțin vrednice de încredere, la venetici streini, pe cari nu-i leagă nimic de popor și de pământul țării, decât dorul de a-l exploata; s'au dat la mulți chiar, cari în cursul războiului au fost cei mai pronunțați inamici ai neamului românesc. Mi se scrie că într'un sat din Ardeal, pe o întindere de 200 metri, sunt 11 cârciume. *O anchetă severă și dreaptă asupra modului și mijloacelor*, prin cari s'au exoperat asemenea brevete sau licențe de cârciume, ar arunca o tristă și dureroasă lumină asupra multora din cei competenți a le da, ceace nu se mai poate tolera.

Legea repaosului duminical aproape pretutindena nu se observă, ceace umple cârciumile de popor tocmai în Dumineci și sărbători.

Unde, la intervenția mea personală, s'a sistat târgul în zi de Duminecă, mi se scrie că, la intervenția unor parlamentari locali, iar s'a revocat opreliștea.

Și cum poporul dela țară are bani astăzi, căci legea agrară l-a instărit și toate produsele muncii sale se plătesc excepțional de bine, ispita de a intra în cârciumile, care îi stau la îndemână la tot pasul, e ademenitoare și amenință a cuceri tot mai mult teren.

Ba nefericita permisiune a unui guvern anterior, de a fierbe toți rachiul de prune, a făcut ca, în ținutul graniței Bănățene, alt cum încă necuprins de patima beției, apoi pe la Ilia și în munții apuseni, să beie și copiii.

Beția cuprinde astfel teren tot mai mult, sporind certele, bătăile, crimele, omorurile și împulând atât pușcăriile cât și casele de nebuni, căci statistica criminală și medicală constată, că 70%₀ intră în acele locuri nefericite mânați de beție.

Generația, ce se naște din oameni bețivi, o știm. Sunt locuri unde comisiile de recrutare nu găsesc tineret apt pentru slujba militară.

Ne degenerază poporul și se ruinează și moralicește și materialicește.

În Maramureș și în alte părți sate întregi se văd, unde cârciumarii streini, fără suflet, au des-

moștenit familii cu starea cea mai înfloritoare, intrând în vetrele lor strămoșești și izgonind ultimele jertfe ale spiritului omorător din case în grajd, sau în o colibă din fundul grădinii, unde trăesc tolerate restul ticăloaselor zile ce le-au mai rămas.

În fața acestei primejdii biserica nu poate sta nici o clipă nepăsătoare. Ea e datoare a signaliza în fața guvernului și a țării întregi primejdia chiemând la muncă împotriva alcoolismului întreg clerul, pe toți cărturarii și fruntașii neamului.

Dar experiența altor țări ne învață, că propaganda cu cuvântul ori cât de eloquent și convingător ar fi nu e de ajuns, ci trebuiesc luate energice mijloace de guvernămînt, făcându-se legi radicale, nu numai pentru reducerea numărului cărcinmelor, pentru regularea strictă a tuturor referințelor lor, ci pentru *împiedicarea producțiunei spiritului*, ori monopolizarea lui, etc.

Desigur statul are enorme venituri pe urma consumului de spirt; dar statului nu-i este permis să încaseze nici un ban pe contul sănătății, a moralității și propășirii poporului, ușurând, ispitit de suma taxelor de încasat, ruina morală și materială a țării.

DECI PROPUN :

1. Sfântul Sinod apelează la clerul nostru din toate eparhiile și-l invită la propagandă aprigă în contra alcoolismului, arătând poporului stricăciunile morale și materiale ce le produce, exploatând la timp mai ales cazurile triste cari — durere — i se îmbie pretutindenea. Ziarele aduc zilnic asemenea dureroase cazuri.

2. În scopul acesta fiecare episcop va pune la îndemâna clerului o cuvântare model „*Despre beție și urmările ei*“, care se va citi sau rosti, la cele mai potrivite ocazii, în fața întregului popor.

3. Cercurile culturale preoțești din toate eparhiile să deie în întrunirile lor pe la sate o specială atenție combaterii viciului beției, cerând pentru această propagandă ajutorul administrației și al tuturor cărturarilor, în deosebi al învățătorilor, aranjând producțiuni cu conferințe, declamații, dialoguri, etc. contra alcoolismului.

4. Înaltul guvern este rugat:

a) Să revizuiască toate licențele de cârciume și să închidă de pe acum cea mai mare parte din ele.

b) Să execute strict legea repaosului Duminical, închiderea cârciumilor și să oprească ținerea târgurilor în zile de Duminecă și sărbători, pre-

cum la cererea noastră s'a proiectat deja în proiectul „Codului Muncii“.

c) Să studieze și aplice toate mijloacele, cu toată rigoarea, cari în Swedia, Danemarca, Olanda, America și alte țări apusene au scos și salvat popoarele din ghiarele beției.

d) Să reglementeze prin lege specială producția spiritului, reducând-o la minimul posibil pentru trebuințele medicale, industriale, etc., monopolizându-l eventual și suprimând consumația lui în cârciume, ceace va face un mare bine neamului.

HOTĂRÂREA PARLAMENTULUI

LA SENAT

Întru îndeplinirea celor cuprinse în punctul 4, literile a, b, c și d, din propunerea, acum devenită concluzia Sfântului Sinod, I. P. S. Președinte Miron, este poilit a prezenta această hotărâre și în o apropiată ședință a Senatului.

Înalt Prea Sfinția Sa îndeplinește mandatul în aceeași zi — 5 Noembrie 1923 — la orele 3 p. m.

Întreg Senatul ascultă cu vie luare aminte și cu deosebit interes gravele motive înșirate și concluziunea Sinodului ; iar la urmă Domnul D-l Vintilă Brătianu, Ministru al Finanțelor constată exactitatea datelor din comunicarea Mitropolitului Primat și se bucură că biserica se ocupă de-o chestiune de un așa mare interes național.

Primește cu plăcere sprijinul bisericii, ba îl așteaptă chiar, având de gând să reguleze prin lege vânzarea beuturilor spiritoase.

Măsurile indicate în memoriul cetit, le găsește absolut necesare mai ales după războiu și după reforma agrară, când țărani a ajuns la o stare materială mai bună. Recunoaște sporul

enorm al cărciumelor, dar a dispus să nu se mai elibereze brevete.

La regulare prin lege, va căta să nu fie condus de considerații financiare, de a spori veniturile statului din producția de alcool, ci de interesele sociale și morale; de aceea va invita și pe Mitropolitul Primat la alcătuirea legii. Cere sprijinul tuturor în această vitală chestiune.

Astfel Senatul unanim primește propunerea Sfântului Sinod și o trimite Ministerului de Finanțe.

A P E L

CATRE TOATE ORGANELE BISERICII ȘI ALE STATULUI

Intru executarea acestui concluz, Sfântul Sinod și toți P. P. S. S. membrii ai lui apelează cu părintească îngrijorare la toți fruntașii bisericii și ai țării, fie în calitate oficială, fie particulari, ca să ia parte activă, cu tot ce pot, la propaganda contra alcoolismului și a patimei beției cu toate funestele ei urmări. In deosebi:

1. P. P. S. S. Chiriarhi vor pune la dispoziția preoților din Eparhie o predică model în contra patimei beției, pe care preoții o vor ceti în biserici, când va fi mai mult popor adunat.

2. Conferințele preoțești viitoare vor lua în discuție chestia alcoolismului și vor stabili toate mijloacele pentru combaterea consumului de băuturi spirtoase. Protopopii vor însărcina din bună vreme pe preoții mai bine pregătiți cu studierea chestiei și propunerea de soluții practice și radicale.

3. Cercurile culturale preoțești vor începe cât

mai curând o specială mișcare de propagandă contra beției, cerând concursul administrației, al medicilor, al învățătorilor, profesorilor și al tuturor cărturarilor din partea locului.

4. Directorii, profesorii, învățătorii tuturor așezămintelor noastre culturale, școlare, sunt rugați a iniția conferințe, întruniri, disertații, producțiuni cu declamări, dialoguri, mici piese teatrale, și cu tot felul de mijloace apte de a împiedeca lățirea patimei beției, care ne ruinează poporul. Această propapandă, ori cât de serioasă ar fi, nu va pune capăt răului; dar, generalizându-se, va arăta Inaltului guvern, că întreaga țară, mișcată de cece au inimă pentru ea, dorește măsuri stricte, radicale.

5. Administrația Statului în interesul viitorului acestui neam și al cetățenilor țării este rugată a da întreg concursul ei acestei patriotice datorințe, care nu mai suferă amânare, împiedicând orice abuz în privința sporirii cărciumilor și stărpind corupția unde s'ar afla.

București 29 Noembrie 1923.

Președinte, Mitropolii-Primas,
MIRON

Director,
Pr. T. S. MEDREA

CARTE PASTORALA IN CONTRA ALCOOLISMULUI ȘI BEȚIEI

Jubiți fii sufletești!

Poporul nostru românesc este *inzestrat* de Dumnezeu cu multe *însușiri bune, frumoase*, unele chiar neîntrecute de alte popoare; dară *vitregitatea* timpurilor grele din trecut a împiedicat în mare măsură dezvoltarea și ieșirea la iveală a acestor însușiri, pe cari astăzi adeseori le aflăm *copleșite* de mari și uricioase păcate și patimi, ca și cum găsim câte o floare, plantă nobilă, ori legumă folositoare într'un strat neplivit, neîngrijit și necultivat, înădușită de niște buruieni netrebnice, dar trainice, cari așa zicând le omoară.

Despre *o astfel de buruiană* periculoasă și foarte lătită în câmpul poporului nostru românesc, mi-am

propus a vă scrie de astădată; și anume despre *beție* ¹⁾ pe care cu toții datori suntem a o stârpi, ca pe un rău mare, ca pe un păcat greu.

— Indemn nou de a ne ocupa de această pacoste, venită pe capul poporului nostru, ne-a dat faptul, că în vara trecută — 1923 — cercetând pe bătrânii mei părinți, cari trăiesc ca niște moșnegi țărani și cinstiți în satul de naștere Toplița română din Ardeal — am constatat deoparte cu bucurie, că — decând, voi cei din vechiul regat, în nemărginita voastră dragoste de frați prin grelele noastre jertfe i-ați scăpat din robia străină — frații noștri din Ardeal au pus stăpânire pe conducerea treburilor

¹⁾ Cine se interesează și mai de aproape de combaterea acestui vîșiu periculos, află date foarte bune în următoarele scrieri:

1. Dr. Kommerell, medic: „*Ärztliches über das Trinken*”. 42 pag. cu 0,30 M.
2. Prof. Dr. Ziehen: „*Alkohol und Nervensystem*”. 16 pag. cu 0,20 M.
3. Dr. Baer, consilier medic „*Die Trunksucht und ihre Abwehr*”. cu 2 M. 40 pîg.
4. Dr. med. Brendel: „*Der Alkohol ein Völkergift*”. 16 pag. cu 0,20 M.
5. „Viața morală și alcoolismul” de Aurelian Ionescu, București. 70 pag.
6. „Jos beția” de preotul C. Gr. Vuescu. Mănăstirea Neamțu. 1923. 56 pag.
7. „Memoriu asupra beuturilor spirtoase” de Sindicatul industriașilor din Basarabia, Chișinău. 1923. — 20 pag.
8. „Pericolele Alcoolismului” de G. M. U. București; 1912 pag. 36.

obștești, au devenit stăpâni pe pământul, pe care până acum îl lucrau în folosul altora, au pus mâna pe codrii cu pășuni grase și lemne de mare preț, începând un trai mai bun și mai mulțumitor — pe lângă toate greutatețile vremurilor de azi. — Dar, dealtăparte, cu durere am observat cum acest iubit popor începe a cădea în o altă robie, mai grea, din care de regulă numai sapa și lopata scapă pe cei mai mulți, din robia fără milă a patimei **beției**.

Pe o întindere de vre-o 200 metri s'au deschis 11 cârciume, toate în mâini streine. Ca la noi în toate satele; iară în Bucovina și Basarabia cârciumile s'au însutit în anii din urmă și pretutindenea; 2 din 3 părți sunt în mâna streinilor fără milă de român, pe care îl sleesc și de vloga vieții și de tot câștigul, ducându-l la sapa de lemn.

În Moldova te cuprinde jalea, văzând privilegiștea cârciumilor pline de români, chiar și în zi-

9. Heint. Droste: „Die Schule, der Lehrer und die Mässigkeitssache“.

10. Ernst Trull: „Was kann die Schule für die Mässigkeitssache thun?“ 36 pag. 0.60 M.

11. Prof. Dr. K. Müllendorff: „Die Trunksucht und die Brantweinplage“. 222 pag. cu 1 M. 20 pf.

De doriți și de mare folos ar fi, ca asemenea lucrări să se scrie și la noi, și să se lățească în număr cât de mare prin toate comunele. Dacă până acuma nu avem în țară o Asociație specială, care să iee în mâna sa pricepută chestia alcoolismului, se impune necesitatea, ca celelalte societăți culturale să suplinească această lipsă. Ele își pot estinde binefăcătoria lor atențiune și în această direcțiune.

lele de sărbători și Duminici, când din slăbiciunea celorce conduc satele și orașele — în potriua legii — mențin târgurile tocmai pe ziua Domnului. Și ce-i mai dureros, medicii au constatat, că unii cârciumari evrei introduc în rachie **var**, alții **vitriol**, ca să ardă mai simțitor, alții bagă în rachie alte necurățenii otrăvitoare.

În asemenea împrejurări cârciumarul devine mai periculos decât însuși alcoolul. Sufletul nostru părintesc a fost cuprins de mare îngrijorare văzând, cum iubiții noștri fii sufletești și cum românii din toate părțile sunt atrași în număr tot mai mare în paianjenișul amețitor al beuturilor spirituoase, cari au să-i mistuie nu numai frumoasele venituri, ce le au pe urma împrumutării și a prețurilor frumoase ce le capătă țaranii pe toate produsele lor, ci cu timpul chiar întreg avutul, îmbogățind zeci de mii de venituri streine, *venite* la noi de prin toate țările cu gândul de a ne suga sângele ca lipitorile.

Călăuzit de dorința fierbinte de a feri pe unii din fiii neamului nostru de-a cădea în această patimă, iar pe alții de-a-i scăpa din ghiarele ei spurcate, m'am hotărât a vă trimete această scrisoare pastorală, rugându-Vă să o ascultați cu toată lă-
area aminte.

Jubiți ascultători :

Apostolul *Pavel* zice în I-a sa epistolă către *Corinteni*, „*nici furii, nici lacomii, nici bețivi, nici clevețitorii, nici răpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu*“ (VI. 10).

Pe om l-a așezat Dumnezeu, înțeleptul lui ziditor și părinte, pe acest pământ și în această lume și i-a predat toate câte sunt în ea, văzute și nevăzute, ca să le folosească ca mijloace spre binele său și spre a-și asigura, prin traiul și vieța din lumea aceasta, liniștea și fericirea din lumea cealaltă, spre a dobândi fericirea cea veșnică, raiul sau cum se mai zice: „*împărăția lui Dumnezeu*“.

Este mare pedeapsa pentru celce pierde împărăția lui Dumnezeu; în urmare mare trebuie să fie și păcatul, pentru care omul primește asemenea pedeapsă.

Un astfel de păcat este și *beția*.

Iară eu adaug, că e nu numai mare, ci este chiar *mama* și *izvorul* unui șir întreg de alte păcate negre, unul mai urât decât celălalt.

Și ce este beția?

Este aceea *stare ticăloasă* și decăzută, ce cuprinde pe omul, carele zilnic și fără măsură se adapă cu otrava beuturilor spirituoase, dintre cari cea mai stricăcioasă și primejdioasă este *rachiul*, *țuica*, sau — cum i se mai zice — *holirca*.

Beția este aceea *patimă urâtă*, care din om, din cea mai aleasă și frumoasă ființă de pe pământ, din coroana făpturilor lui Dumnezeu — cea odioasă sprintenă și isteată, cu fruntea ridicată, cu fața rumenă, cu ochii vioi și schînteetori, — face o *vietate cu trupul gâbovit* și istovit, cu fața veștejită ori vinețită mai ales în jurul nasului, cu ochii stînși și împaianjiniți, zăpăciți și cu capul greoiu.

Nici că se poate altcum, căci *alcoolul, spirtul* ce-l cuprind beuturile, nu numai încălzește trupul, dacă zilnic și peste măsură îl beai, ci *se aprinde* chiar — introdus fiind în trupul omenesc — și acolo *arde, roade* și în urmare *strică* vasele sângelui, cu care se amestecă, încât vinele și nervii bețivului dela o vreme slăbesc întru atâta, de multe din părțile trupului încep a tremura, tocîndu-se puterile din ele.

În *gură* se desvoltă o *arsură*, care atacă și limba.

În *gât* se produce o *roșeață* și chiar rane mai mici, cari iritează și cari răgușesc vocea.

Stomacul (rânza) asemenea capătă pe părții săi din lăuntru *mici rane*, cari se înmulțesc, până se întălnesc la olaltă și se măresc astfel din ce în ce, lipsind pe om de pofta de mîncare și producând un miros greșos și dureri, cari se alină puțin numai când din nou sunt iritate prin spirt, prin alcool.

De aceea bețivul caută fel și fel de mijloace — iertate și neiertate — numai să ajungă a pune mâna pe afurisita de sticlută și să golească în pântecele său spurcatul cuprins al ei, rachiul. Despre un asemenea om necumpătat zice scriptura, că „Dumnezeul lui este pântecele”.¹⁾

Dar să mergem mai departe și să vă convinșeți, că beția nu lasă neatacată nici o parte cât de ascunsă din lăuntrul trupului nostru.

Ficatul bețivilor se *umflă*; *rărunchii* încă se *strică* și nu mai pot îndeplini slujba, ce o au în trupul (organismul) omenesc, în care se încuibă fel și fel de boale și dureri.

Inima capătă un înveliș de *grăsime*, care în cea mai scurtă vreme poate cășuna moartea și care împedecă circularea sângelui, ceea ce are de ur-

¹⁾ Cu alte cuvinte — precum unul creștin bun cea mai scumpă și iubită ființă este Dumnezeu, de dragul căreia îndeplinește toate Poruncile lui, — așa este pentru cel necumpătat și bețiv stămpărarea poftii sale nemernice cea mai mare și mai ferbentă dorință, și în năzuința sa de-a o îndeplini uită pe Dumnezeu, uită raiul, uită chiar și iadul cu toate pedepsele și muncile lui. Astfel stând lucrul ușor putem acum înțelege pe acel bărbat învățat, care zice: „Dacă într'un unghet ascuns din sufletul unui bețiv mai arde o mică schiumă de religiozitate și evlavie, rachiul este apa cea mai potrivită, de-a o stinge de tot și pe această scintea e”.

Astfel se face, că bețivul nu mai caută casa lui Dumnezeu. Dumnezeu un astfel de om devine diavolul, despre care un renumit scriitor se exprimă: „că de câte ori vrea să zidească o biserică, totdeauna se alege din ea nu o biserică, ci o cărciumă, în care lărabă cu sticlele este altarul, cărcimărișii decăzută e preotul, ciocnițul și sunetul paharelor este toaca și sunetul clopotelor, cărțile de joc sunt acaștistul în” etc. (Rosegger). În un asemenea loc își petrece bețivul timpul cel mai scump al vieții sale, închinându-se idolului și mamonului bețivilor ucigătoare.

mare o îngreuiare, lăncezire și oboseală a trupului întreg.

Sângele asemenea se *strică*, încât nu mai poate premeni puterile pierdute.

Plămânile asemenea *sufer*, căci și în ele se formează *rănișoare*, cari dor, producând junghiuri, ce îți opresc resuflatul.

Atacate fiind astfel toate organele trupului, cari produc și susțin viața, nu poate rămâne scutit nici *creerul*. Alcoolul din beuturi și pe acesta îl *amețește*, îl *sdruncină*, îl slăbește, încât mintea își pierde vioiciunea și puterea de mai nainte, de nu mai poate nici *gândi* bine și nici *judeca corect*.

Și cele ce vi le spun nu sunt numai povești, ci sunt lucruri constatate în spitale de cei mai vestiți și mai învățați doftori din lume. Ce stricăcios este alcoolul sau spirtul pentru creerii omului, mai bine puteți pricepe din următorul caz. Murind odată un om hăbăucit de beuturi, l-au dus la un spital renumit și acolo medicii l-au spintecat și i-au scos creerii din cap, ca să-i studieze și să vadă, ce deosebire este între creerii unui om, care n'a fost beutor și între creerii celui ce zilnic a fost amețit la cap de beuturi. Medicii au pus creerii bețivului într'o pânzătură rară și au stors tot sucul din ei; iară la fluiditatea aceea i-au dat foc; și doftorii au văzut, că arde

cu flacăra, ca și spiritul, când îl aprinzi. Iată de ce capul unui bețiv nu-i de nimic, e stricat.

De aceea zice și proorocul Osia (4. 11): „Vinul și beția îți iau mintea“; iar înțeleptul Solomon în pildele sale adaugă: „Neastâmpărat lucru este vinul (peste măsură) și de ocară beția; și tot cel stricat de ele nu va fi înțelept“ (20, 1).

Pierzându-și odată forța de gândire și judecată, bețivul nu mai are *nimic sfânt*. Chiar și numele ziditorului și mult înduratului său Dumnezeu îl ia în deșert, încărcându-l cu fel și fel de *înjurături* josnice.

Mintea bețivului se tâmpește, încât nu mai cunoaște nici o *rușine*. Așa este, căci unde intră beutura fără măsură în casă, de acolo rușinea trebuie să iasă.

Nici chiar de jurăminte *strâmbe* și *false* nu se mai ferește. De aceea *Spaniolii* cei vechi nu mai primiau nici de mărturie pe unul, care s'a îmbătăt și numai odată.

„Cine jură strâmb, nu se teme de Dumnezeu.“

Și cine nu se teme de Dumnezeu, nu mai poate avea *frică* nici de oameni; deci nu-i mirare, că *amețeala* beuturilor îl face pe om, să nu se mai poată stăpâni. Alcoolul îi desleagă limba, îl face *îndrăzneț*, *guraliv*, *vorbăreț* și îl împinge la vorbe

nesocotite, cari dau naștere la certe, sfezi și dușmării nemărginite. Se întâmplă adecă în cărciume așa, precum foarte nimerit ne spune *Delavrancea*, unul din cei mai populari scriitori ai noștri, când scrie: „*Vorba și țuica, țuica și vorba și până ți-ai lega nojițele (dela opinci) ajung toți clae pe grămadă*“. De aceea zice și *Iisus Sirach* (31, 34); „*Amărăciune mare este vinul, când se bea mult, sfezi și căderi face*“.

Dar cu certele nespălate și cu capetele sparte de regulă nu se sfârșește gălăgia, căci — precum cu drept cuvânt adeverește *Iisus Sirach*, când zice: „*Beția îmulțește mânia celui fără de minte. . . . și împuținează virtutea și agonisește, rane*“ (31, 35) — cearta degenerază adecă în bătăile cele mai sângeroase; și ortacii, cari înainte cu un minut ciocneau frățește și între cântări sticlele înveninate, iată-i deodată aprinși, ca niște cocoși, cu fața încruntată și răstindu se cu cuțitele scoase unul asupra altuia; și nu o dată s'a întâmplat, că arma scoasă din beție a lovit tocmai inima celui ce a stat mai la îndemâna celui **rabi**at și înselbătăcit de diavolul, ascuns în sucule rachiului.

Și toate acestea se întâmplă fără nici o cauză, și din curat senin. De aceea și zice scriptura testamentului vechiu: „*Unde este durere, unde este ceartă, unde este vaiet, unde sunt rane jără de cauză?*“

Unde sunt ochi înroșiți de plânsoare? De bună seamă acolo, unde șed lângă păharul îmbătător“ (Proverbe 23, 29, 30).

Furia și mânia celui turbat de spirt nu cunoaște margini; nu cruță tată, nu cruță mamă, frați și copii, și e în stare să comită cele mai crude și mai grozave crime.

Zilnic cetim prin toate gazetele cum un bețiv și-a ucis ortacul, altul soția, altul copiii, lovindu-i cu securea sau cu altceva în cap ca o fiară sălbatică.

Astfel însălbăticind spirtul pe om, nu-i mirare, dacă socoțile făcute de către *stăpânirile*, ce stau în fruntea țărilor, ne arată în cifre înspăimântătoare urmările primejdioase ale patimei beției.

Așa de pildă s'a constatat și adevărit, că la anul 1847 dintre 50 inși, câți se aflau în o temniță grea pentru *omor*, 45 inși erau de aceia, cari au comis crima omorului în *beție și Dumineca*. De aceea cu drept cuvânt zice proorocul *Isaia*, despre ceice — în loc să meargă Dumineca la biserică — se duc la cârciumă: „*Vai de aceia, cari de dimineață se duc, ca să se îndeletnicească cu beutul*“.
(5, 11).

Mulți din aceștia, — în loc ca, prin rugăciuni și închinări creștinești, să dobândească liniștea sufletească de care omul are lipsă, — ajung la fapte,

cari îi împing în fundul temnițelor și pușcă-riilor umede. Și e de tot mare numărul acestora.

Așa în un an s'au întâmplat în o singură țară din beție 122 cazuri de omor și ucidere, 10.000 cazuri de vătămări trupești mai ușoare, 27.000 cazuri vătămări trupești grele; iar alte 50.000 cazuri de alte vătămări, amenințări și atacuri la cinstea casei și a familiei; ba altă dată pe un singur an cad 150.000 sub pedeapsa legilor, numai pentru delictе făcute în beție.¹⁾

Pe alții îi pedepsește Dumnezeu pentru necum-pătul lor în beuturi ca aceea, că nu numai le întunecă mintea, ci îi trimite de a dreptul în casa de nebuni. Așa de pildă dintre 4.800 nebuni, cari în 1875 se aflau în mai multe balamuce din o țări-șoară mică 60⁰/₀ erau de aceea, cari au înebunit din beătură; iar numai în Prusia erau la anul 1880 aproape 18.000 de nebuui, cari au căzut jertfă rachiului. În o altă țară după datele statistice într'un an se tulbură mintea la 30.000 de inși, ajun-gând în balamuc, sau căzând într'un deliriu ne-vindecabil.

Dar nu numai atât, iubiți ascultători!

¹⁾ Vorbind în procente, s'a constatat în unele țări, că între criminalii închiși sunt din 100 inși 46%, cari — în stare de beție fiind — au omorât; și așa mai departe tot din 100 inși 68%, cari au furat; 24% cari au făcut jurământ falș; 47%, cari au dat foc; 74%, cari au înstrăinat bani.

Beția slăbește întru atât trupul omenesc cu toate părțile lui, încât într'un trup astfel *hodorogit* ușor se nasc și se încuibă fel și fel de boale ca *epilepsia*, *oftica* și altele, cari cu siguranță îl doboară în groapă, uneori pe încetul, adesea și deodată.

Un doctor din Paris (Lancereaux) a găsit, că din 2392 morți de oftică în spitale 1229, deci mai mulți ca jumătate, s'au bolnăvit fiind slăbiți de beătură și anume 899 bărbați și 330 femei.

Mulți bețivi își sfârșesc vieța ticăloasă nu pe lavița casei, grijiți creștinește, cu lumina în mână și între bociturile rudeniilor, ci *căzând morți* și înghețați într'un șanț ori lângă un gard, unde au fost petrecuți de lătratul câinilor și de croncănitul cioarelor, cari le așteaptă perirea, ca a unui dobitoc din cele mai rele.

Cât e de mare numărul celor îmbolnăviți din beție puteți vedea din următoarele:

După rapoartele oficioase au murit în Statele-Unite din *America în 10 ani*, dela 1845—1855, de boale provenite din beție 300.000 de persoane, lăsând după sine 1 milion de orfani; iar în Anglia în 1864 au pierit din beție 60.000 oameni.

De altă parte mulți ne mai putând suporta *ticăloșia*, în ghiarele căreia au ajuns, nu așteaptă moartea naturală, ci se *sinucid*, își curmă înșiși

vieața, pe care n'au știut-o folosi spre scopul, pentru care le-a dăruit o Dumnezeu.

După asemenea date înspăimântătoare cu drept cuvânt se poate deci afirma că moartea nu are *vânător mai bun* și mai isteț, decât beția, care cu cărdurile mână oamenii în cursele și brațele-ucigătoare, precum adeverește și *Isus Sirach*, când zice: „*Beția i-a dus pe mulți oameni la groapă*”; iar un proverb străin asemenea cuprinde mare adevăr, când zice: „*In pahar mai mulți se înracă decât în mare*”.

Dar beția are urmări grave nu numai pentru cel ce însuș bea, ci și pentru copiii și urmașii săi. În niște țări străine unii învățați au urmărit în curs de 190 ani, ce s'au ales din copiii și strănepoții unui bețiv cu numele Max Jukes?

Anume: 440 au pierit de boale moștenite,
400 nebuni, idioți, hăbăuci etc.
300 morți în frageda copilărie,
300 inși au murit în asilele de săraci,
50 femei stricate,
7 criminali,
60 hoți; deci cea mai slabă moștenire.

Iară din un om cumpătat, Ionatan Edwords, născut în 1703 au fost dintre 1344 urmași:

295 bacalaureați

60 scriitori cinstiți

100 preoți

65 profesori

100 avocați	75 ofițeri
80 funcționari cinstiți	30 judecători
60 doftori	3 senatori
	1 vice președine de Tri-

bunal, deci oameni de folos și de cinste.

(Dr. Predescu - București.)

De altă parte, câți nu sunt, pe cari „drăguța de glăjuță“, i-a scos afară din curtea, grădina, casa frumoasă și bogată și preste tot din moșia, agornisită cu sudoare și multă cruțare din partea părinților și strămoșilor și i-a aruncat într'o colibă sărăcăcioasă din capul satului, ori i-a lăsat chiar pe ulițe, de răsul și batjocura celorce odată i-au cunoscut în stare bună, iar acum îi văd ajunși din vina lor la mizerie și sapă de lemn.

În multe părți ale țării noastre și mai ales prin Maramureș se văd sate întregi, unde cârciumile ovreești au cotropit poporul, cum nimicește omida toată verdeața unui arbore. Moșneni fruntași, voinici ca bradu!, au fost prăpădiți, istoviți, scoși din casa părintească, din moșie, de cârciumarii străini, cari le-au ocupat gospodăria și i-au lăsat pe drumuri.

Beția deci pe bogat îl *calicește*, iară „lucrătorul bețiv“ — zice *Isus Sirăch* (XIX. 1) „nu se va îmbogăți“. Cu alte cuvinte tot aceea, ce zice și cântecul:

„Face-mi-aș casă și șură,
Dar glăjuța nu se 'ndură“...

Aşa este; beţivul pătimaş, când n'are pe ce bea, se foloseşte — începând dela minciună — de toate mijloacele iertate şi neiertate, numai să poată ajunge la otrava, de care nu se poate lipsi. Fură pe ce pune mâna, fie dela străini, fie dela ai săi; zălogeşte o unealtă după alta, pe care poate pune mâna; îşi dă chiar şi hainele ori uneltele de lucru; face datorii uşurate, până rămâne gol, ca napul.

Cu un cuvânt, iubiţi ascultători, omul, despre carele zice înţeleptul Solomon (2, 23) şi Iisus Sirach (17, 1) „că este zidit de Dumnezeu după chipul şi asemănarea fiinţei sale“, devine neom, sau o fiinţă vrednică de plâns şi de compătimit, ce merge cu paşi repezi spre moartea prea de vreme.

În cele premerse cred, că v'am zugrăvit în colorii destul de vii uricioasa patimă a beţiei, pe care sfântul Ioan Gură-de-aur o numeşte, „o suferinţă ridiculă, o boală batjocorită, un diavol îmbrăţişat de bună voie; e mai rea decât nebunia“. Iar din urmările ei triste şi primejdioase aţi putut ajunge la convingerea, că toţi — atât în familie, cât şi în şcoală, în biserică, în societate şi pe toate căile — datorinţă avem — în interesul sănătăţii şi spre binele neamului şi al ţării în care locuim — să combatem din toate puterile acest rău mare, căutând a pune stavilă lăţirii lui. Şi cu

durere trebuie să constatăm și noi, împreună cu proorocul *Osia* (4, 11) . . . că în multe părți în mod îngrozitor „vinul și beutura bețivă a primit inima poporului meu“, adică s'au lățit și printre poporul nostru român.

Această patimă hâdă este cu atât mai primejdioasă, cu cât ea se *furișează* în trupul omului adeseori pe ascuns, pe încetul și pe neobservate.

De aceea mi-am luat voie să *v'o descriu* în adevăratele ei colori, ca să *cunoașteți* cu toții urmările ei înfiorătoare și astfel—în copii și nepoți și în toți cu câți veniți în atingere, — de timpuriu să deșteptați groază față de ea, sfătuindu-i a se feri să nu cadă în ghiarele-i urâte, din cari scăparea este anevoioasă, une-ori cu neputință.

Ca să nu cadă în această patimă, să-i ferim deci pe ei și să ne ferim pe noi mai întâiu de *prilegiurile* prea dese, cari ușor ne pot împinge în **cursele** ei, mai ales că la poporul nostru sunt multe asemenea prilegiuri.

Un obicei rău are poporul nostru, că cele mai multe din *momentele*, câte se petrec în viața lui; — fie momente de *bucurie*, fie de *supărare*, — le aduce în legătură cu oarecari ospete și beuturi spirituoase, constătătoare mai ales din rachiu și încă mult.

Când se naște cineva, — la botez — se face ospăț cu țuică berechet. Când se însoară un fecior, ori se mărită o fată, nu numai se face ospăț cuviincios și potrivit, ca să se poată bucura câteva ceasuri neamurile și prietenii de dragostea tinerei perechi, care întemeiază o familie nouă, — ci se încinge o pradă și un chef, care în unele ținuturi nu se mai curmă 6—10 zile. (Așa de exprin nordul Ardealului).

Abia s'a golit un butoiaș de rachiu la nunu mare și altul se începe la casa mirelui. De acolo pleacă la socrul mic; apoi iar la socrul mare, etc. Când pornesc pe așa numita „cale primară“, când pe cale secundară, închinând din plosca plină tot mereu și — apoi iar și iar și iară, până ce nu mai știu, pe ce cale să mai apuce.

Ba chiar și în cazuri de supărare, de moarte, se întinde la casa mortului o „comândare“ lungă, cu beuturi fără de măsură, încât întâlnești și la asemenea privilegii mai multe beuturi, decât la crimi de supărare.

Nici chiar un târg, cât de simplu, nu se face la noi fără rachiu, fără țuică, fără aldămaș.

Intre asemenea împrejurări ușor se poate întâmpla, ca omul, care ia parte la prea multe privilegii de acestea, să se prea dedeie a se uita în fundul paharului, golind unul după altul.

Tocmai de aceea *dela început* trebuie să ne ferim de a cădea în *ispită*, căutând a delătura obiceiurile rele, împreunate cu prea multă beătură, carea — după ce te-a cuprins odată în ghiarele ei cele urâte — cu greu te mai lasă să scapi din ele; ba — în loc să scapi din patimă — mergi tot mai afund în ea, până când te duce — precum am văzut — la peire.

Nu este *nici o lipsă*, iubiți creștini, ca aproape toate lucrurile să le *începem* și să *le sfârșim* cu beuturi spirituoase, dintre cari cea mai periculoasă este *rachiul*, mai ales că în vechimea îndepărtată era un timp, când *mulți oameni* nu cunoșteau altă beătură, decât apa; iar de altă parte sunt și azi oameni, cari în viață nu beau deloc spirituoase și totuș sunt zdraveni și sănătoși și ajung bătrânețele cele mai înaintate.

Acele ținuturi românești, cari cultivă pruni, din care se fierbe rachiul, pot să deie poamelor altă întrebuințare, făcând lictar, marmelade, compoturi, sau uscându-le la cuptoare, cum se face în alte țări și în câteva locuri și la noi. — Astfel nu vor avea pagube.

Mai înainte rachiul se folosea numai ca leac, ca *medicină* și se afla de vândut numai la *farmacii*. Răsboiul cel de 7 ani l-a scos din farmacii în cârciume; și numai pe vremea lui *Napoleon I.*

cel mare (1800) a fost introdus deodată cu încortelarea soldaților și în casele particulare ale oamenilor. De pe atunci au început a bea rachiu, și cei sănătoși și folosirea lui s'a lătit în cercuri tot mai largi, devenind în scurt timp o patimă urâtă.

Multe țări — observând primejdia cauzată de lățirea acestei beuturi, — au pus pe spirt dări mari ca astfel — scumpindu-i-se prețul — să se împedece și îngreuneze lățirea lui. A împedeca lățirea patimei beției este o mare datorință a statelor, căci s'a constatat — că acolo unde oamenii de tineri încep a bea rachiu, ori unde peste tot domnește între bărbați beția, — acolo numărul celor apți pentru cătănie scade; și astfel apărătorii patriei se împuținează. Ba mai mult: se știe din istorie, că poporul băștinaș, pe care l'au găsit Europeanii în America, s'a stins mai ales din cauza rachiului, sau a „apei de foc“, cum numiau sălbatecii rachiul. Un conducător mai bătrân al lor, observând stricăciunea rachiului, sfātuia mereu pe cei tineri, să se ferească de „veninoasa apă de foc“, „pe care — zicea el — a trimis-o duhul cel necurat asupra lor, ca să-i stingă“.

Deaceea în Statele-Unite din America prin legi aspre cu pedepse grele s'a oprit fabricarea beuturilor spirituoase. Oamenii beau beuturi nevino-

vate: limonade, siropuri și altele; și urmările bune se văd pretiutindenea.

Ba chiar și la căderea împărăției celei mari a strămoșilor noștri Romani a contribuit mult faptul, că locuitorii ei au fost cuprinși de patima beției și de celelalte păcate, ce izvorăsc din ea. Acestea i-au slăbit, i-au zăpăcit, de nu s'au mai putut stăpâni; și astfel alții — trezi la minte — le-au luat înainte și țara lor, care cuprindea odată toată lumea pe atunci cunoscută, a ajuns la decadență și destrămare.

Deci, poporul — care și iubește vieța și dorește să asigure și pentru urmașii săi viitorul, — acela — între alte rele și patimi — trebuie să încunjure mai ales și beția, folosindu-se de toate mijloacele, ca cei trezi să nu cadă în lanțurile ei; iar cei căzuți să-și vadă rătăcirea și să caute a ieși și scăpa din ea. Această datorință ni se impune nouă — creștinilor — îndoit, când ne gândim la faptul, că chiar și păgânii, — cari nu cunoșteau pe adevăratul Dumnezeu și deci nu se temeau nici de poruncile lui, — încă s'au îngreșat și îngrozit de pacostea beției și au făcut multe pentru a opri lățirea ei. Așa de pildă *Grecii* — cu mult înainte de venirea pe pământ a Mântuitorului nostru Iisus Hristos — pe bețivi nici nu-i îngropau după cuviință și în rând cu ceilalți muritori,

ci îi aruncau undeva într'o groapă plină de noroiu, ca pe niște dobitoace spurcate.

Deci să ne ferim de beție!

Jubiți credincioși!

Ca să te poți feri de un lucru și mai ales de un lucru rău, este bine și trebuie, ca mai întâiu să-l cunoști, ca să-l știi ocoli la timp; căci dacă nu-l cunoști, mai ușor poți cădea în cursele lui, în ghiarele lui periculoase.⁶⁾

De aceea v'am arătat și eu atât răul, cât și urmările lui, punându-vă la inimă a vă feri înșivă și a feri și pe alții de prea multe beuturi spirituoase și mai ales de rachiu, care e cel mai stricăcios și periculos și care după zisa unui învățat „este frate de cruce cu toate păcatele, cărora le desleagă toate lanțurile și le deschide toate ușile, ca să poată face neîmpedecat cât mai multe stricăciuni“. (Alban Stolz).

Când vă îndemn a vă feri de beuturi nu voui să zic, că în vieață să nu le luați în gură. Nu căci sunt beuturi, — cum e vinul de poame, care se bea în țări mai înaintate și culte, ca a noastră, și chiar și vinul de rând, — cari gustate cu cum-păt și la timp potrivit pot fi priincioase trupului și sănătății; iar adeseori o beătură în măsură mai

⁶⁾ „Nimic nu deșteaptă conștiința omului mai mult ca și știința“ zice Björnstjerne Björnson.

mică este prescrisă și de doftori, ca leac. Chiar și Mântuitorul nostru *Iisus Hristos* a beut puțin vin la nunta din *Cana Galilei* și la *cina-cea-de-taină*, dară tocmai El ne-a arătat, că toate trebuie făcute cu măsură și cu cumpătul cuvenit. Anumite beuturi se pot pregăti, ca să nu cuprindă alcool. Așa a putut fi și vinul dela *Cana-Galilei*, nefermentat, un fel de must sau miere de struguri.

Nu-i patimă mai grea ca beția. Cu timpul multe alte patimi mai înceată, așa de ex. curvia, înaintând omul în vârstă, dar beția merge tot crescând.

Mai ales noi, *Românii*, îndoită datorința avem a fi — precum în toate așa și la beuturi — cu cumpătul cuvenit, căci beăturile — pe lângă alte urmări rele — ne scot mulțime de parale din șerpar; și noi avem mai ales acum după răsboiu și după stricăciunile lui alte multe și mari trebuințe cari ne cer mereu jertfe în băni.

Abia există comună, unde *Românii* noștri să nu se plângă și azi de sărăcie.

Dar *cu toate aceste*, câte parale nu consumă a-furisita de beătură și dela noi; parale, cari așa de bine ar putea fi folosite pentru scopuri bise-ricești, școlare ori economice, nouă folositoare, iar nu otrăvitoare, ca și beutura, pentru care le ri-sipim și care ne duce la ruină, la troaca porci-

lor, cum a dus pe fiul cel pierdut din evanghelie.

Cârciumile și fabricile de spirt sunt aproape toate în mâini străine; deci nu putem avea nici barem slaba mângâiere, că cel puțin averea bețivilor a trecut tot pe mâini românești.

Cu banii noștri toate veniturile țărilor vecine le înbogățim îngrămădind milioane în pungă lor. Să ne hotărîm deci cu tărie a nu mai trece peste pragul cârciumelor, a ne feri de beuturi bețive; iară cu câștigurile frumoase, ce le avem pe urma muncii mâinilor noastre, astăzi bine plătite, din pământul primit la împrumut, din roadele și produsele lui, din vite și din toate ostenețele noastre, să ne facem case noi, înalte, încăpătoare, luminoase, clădiri economice, grajduri pentru vite, cu un cuvânt punând în cel mai bun rând întreagă gospodăria. Apoi să dăm creștere aleasă copiilor, ca să fie de folos lor, familiei, satului lor și patriei. Să ne facem în toate satele clădiri școlare, să reparăm și reînnoim bisericile ori să facem altele noi și potrivite timpului, să clădim case comunale, spitale pentru bolnavi, case naționale pentru cetit cărți și gazete de folos și pentru petreceri și distracții cuminte; cum au popoarele culte. Să plătim toate impozitele și dările, ca să poată țara face față nevoi-

lor, să acopere datoriile, să susție uriașul aparat al statului și să întemeieze și să sporească toate acele așezăminte obștești, care mijlocesc propășirea poporului, a cetățenilor și îi asigură un trai în mulțumire și îndeostulare.

Cu toată stăruința vă sfătuesc deci părintește.

1. Să cereți hotărât tuturor diregătorilor, cari conduc comunele, plășile, județele și țara, ca să închidă în Dumineci și sărbători cârciumile, cum dispune legea, pe care toți suntem datori a o observa.

2. Să cereți tuturor și toți să nu se mai puie târgurile pe zile de Duminecă și sărbători, cari sunt zilele Domnului.

3. Să cereți închiderea cârciumilor de prisos și cari s'au deschis în potriva legilor.

4. Și fiindcă beția și spirtul nu se pot stărpi din țară fără ajutorul guvernului, să vă întruniți în adunări și cu toată demnitatea și tăria, scoasă din dragostea de neam și de țară, al căror viitor voim să-l asigurăm, să cerem înaltului nostru guvern să aducă legi stricte cu pedepse aspre pentru împedecarea producțiunii spirtului, pentru monopolizarea lui, pentru oprirea vinderii lui, punându se taxe mari, oprind aducerea în țară de zaharină și esență de vin, din cari se fabrică tot felul de beuturi veninoase.

Inaltul nostru guvern a promis a întinde poporului mână de ajutor în lupta contra alcoolismului. El va face o lege cu atât mai aspră și mai bună, cu cât din toată țara i se vor cere cu hotărâre și cu stăruință legi, cari să scape țara și poporul român de marea primejdie a beției, care a adus la ruină multe popoare și țări.

Fără a mă estinde de astădată și asupra altor patimi încuibate în sânul nostru, dați-mi voie să încheiu această scrisoare pastorală — nu cu cuvinte de ale mele — ci cu cuvintele sf. apostol *Petru*, carele ne îndeamnă și pe noi a ne lepăda de toate relele, scăderile și patimile, ce ne bântue, zicându-ne; (IV.—3) „*Destul ne este nouă, că în timpul cel trecut am împlinit voia păgânilor, umblând în desfrânări, în poste, în mâncare multă, în beții și întru cele de Dumnezeu urâte slujbe idolești*“.

Cu cuvintele *Domnului*, care prin trâmbița apostolilor și învățăceilor săi mereu ne strigă: „*Treziți-vă, bețivilor, și plângeți*“; adevă că pocăiți-vă, îndreptați-vă.

Cu cuvintele sfântului părinte *Ioan Gură-de-aur*, care în o predică a sa, — vorbind despre beție — a zis ascultătorilor săi: „*Să ne înarmăm asupra beției și să răsturnăm la pământ acest fel de traiu rușinos și jără de rânduială*“.

Să dăm deci cu toții ascultare acestor dumne-

zeești sfaturi și porunci — și pe viitor să căutăm a ne îndrepta.

Să ne propunem, a ne scăpa de asemenea patimi — întru cât am fi cuprinși de ele — ; sau — precum am zis la început — să plivim din hotarul (câmpul) neamului toate buruienile netreb-nice, ca astfel pentru totdeauna „iarba rea din holde piară“, și să se poată desvolta cu atât mai bine sămânța grâului celui curat, adecă însușirile noastre cele bune, cari ne ridică și ne înalță la fericirea cea vremelnică și cea veșnică.

Dee Dumnezeu, ca așa să fie!

Trimițându-vă tuturor părințeștile noastre bine-cuvântări, sunt al vostru binevoitor arhipăstor.

MIRON

Mitropolit Primat al României

Sfânt
24.

5
2

73189 12

CENTRUL DE LUCRARI
LIBRARIE Nr. 2
SECTIA ANTICARIAT

BIBLIOTECA JUDETEANA
REȘIȚA
Str. 7 Noiembrie nr. 59

CENTRUL DE LUCRARI
LIBRARIE Nr. 2 REȘIȚA
SECTIA ANTICARIAT

ANTICARIAT - REȘIȚA
Lei 7

